

Canes Gratia

Azawakhen

- Ekstrem, yndefuld og hårdfør

Tekst og billeder: Anne-Marie Waleue, Canes Gratia

Azawakhen er en forholdsvis ny race i den vestlige verden. Nogle få individer af racen blev importeret til det tidligere Jugoslavien og til Frankrig af nogle mennesker, som gennem deres rejse til azawakhens hjemland, overvældet af beundring for racen, havde valgt at tage disse skulpturelle, yndefulde og distancerede hunde med sig hjem til Europa. Dengang, i starten af 70'erne, var azawakhen helt og aldeles ukendt i den vestlige verden og de blev derfor betragtet og registreret som værende sloughis. Undertiden fandt man dog ud af store forskelle mellem sloughi og azawakh, og selvom azawakhen blev kaldt tuareg sloughi, valgte man alligevel at registrere azawakhen som værende en uafhængig race og i 1981 udgav FCI den første standard for azawakhen.

Azawakhen er oprindeligt Tuaregernes jagt- og vagthund. Tuaregerne er nomader, som lever i Sahel området i Africa, som nærmere betegnet er Mali

(hvor Azawakh Valley er beliggende), Burkina faso og Niger. Det vil med andre ord sige, at azawakhen er konstrueret til at leve under ekstreme forhold i Saharas ørken og racen er derfor ekstrem i sit ydre såvel som i sit indre. Azawakhen er også det man kalder en primitiv race og avlen samt udviklingen af racen har tidligere ikke været under særlig menneskelig indflydelse. Det er en af de ældste og mest oprindelige racer i verden, og da det har været den eneste race der fandtes i netop Sahel regionen, har den skulle udfylde

Canes Gratia

flere forskellige formål. Det betyder at azawakhen, ikke kun er jagthund, som de fleste andre mynder. Azawakhens primære formål er at holde vagt og dette kommer stærkt til udtryk når man indtræder på en azawakhs territorium. Det betyder altså, at ønsker man at leve med en azawakh skal man være forberedt på, at den vil forsvare sit hus, eller bil, eller andet den finder som værende dens territorium. Den kan være meget højlydt når den vil gøre opmærksom på "farer" som indtræder på dens territorium, og man skal som ejer være ret klar og tydelig over for sin azawakh, hvis folk er velkomne og ikke behøver yderligere forsvar/opmærksomhed.

Når racen, som i dette tilfælde er avlet gennem tusinder af år til at leve under ekstreme forhold, samtidig med at den skal jage og have styrke og mod til at holde vagt, så er den per definition en sund og ekstrem stærk race. Dette betyder at racen ikke behøver en forbedring i forhold til kontrolleret avl, men nærmere en respekt for sin oprindelig, ægthed og en stor forståelse for dens særegenhed. Azawakhen er en meget smuk kombination af et skrøbeligt ydre rent udseendesmæssigt skabt til de mest ekstreme tænkelige forhold, hvilket gør dette ydre virkelig stærkt og sundt, og så det følsomme og så alligevel ret hårdføre og selvsikre indre, som bærer præg af både skyhed og mod på én og samme tid. Den kompleksitet man finder hos azawakhen er en del af dens natur, og man kan ikke forvente at en azawakh nogensinde opfører sig som hunderacer der er modificeret af mennesker gennem hundrede af år, til at være civiliserede og let håndterbare. Man må forstå og respektere deres natur, som er så unik, og man vil på den måde vinde dens tillid og opdage hvor

samarbejdsvillig og tæt knyttet en azawakh kan blive med personer den vælger at knytte sig til.

Jeg bliver ofte spurgt hvorfor jeg har valgt så ekstrem en race, og hvordan de egentlig er at leve med. Dertil kan jeg sige, at det som udgangspunkt er fascination der driver værket. Jeg kan ikke komme på en mere fascinerende hund, både i sit ydre – hvor jeg dagligt betages af deres skønhed, i deres indre – hvor jeg dagligt opdager nye fascinerende elementer af deres natur og i deres historie og oprindelse som i sig selv er meget interessant at fordybe sig i. Der er ingen tvivl om, at det at eje en eller flere azawakher sætter store krav til ejeren, da den på ingen måde er som enhver anden mynde. Det sætter krav om tålmodighed og forstand – azawakhen er nemlig ikke bare ekstrem intelligent men også ekstrem vedholdende! Den ved hvad den vil og ikke mindst hvad den IKKE vil, og her skal man kunne forstå og kommunikere med sin hund. Den har ud over sin specielle karakter også et ret krævende motionsbehov, som følge af at det er en langdistanceløber, en nomadehund som kan udholde både sult og ekstrem hede, og den kan derfor nærmest ikke køres fysisk træt. Den giver ikke op og kan blive ved og ved. Men det man får igen som ejer af en azawakh er en meget trofast følgesvend, som ikke lader sin ejer i stikken for nogen eller noget, en fantastisk loyalitet og hengivenhed og ikke mindst en fascinerende hund, som hver dag kan stille dig overfor udfordringer, som udvikler dig og får dig til at reflektere – med andre ord azawakhen er liebhaveren af hunderacer; "en særlig hund til særlige mennesker".

Azawakhen er også en vældig livlig og humørfyldt hund. I trygge omgivelser vil man finde azawakhen

være både morsom og legesyg. Men den er også altid opmærksom på hvad der foregår omkring den. I sin egenskab af vagthund er den altid orienteret om hvad der foregår bag døren eller hegnet og du vil ikke blive overrasket af uventet besøg, da din azawakh nok skal gøre opmærksom på, om der er gæster eller blot forbipasserende i nærheden. Man må også forvente at en azawakh ikke vil lade sig berøre af hvem som helst. Den kan lære at acceptere fremmede på sit territorium, men at lade sig berøre af fremmede er en ganske anden sag og bør respekteres, også af dommere i en udstillingsring, for ellers har man ikke forstået hvor vigtigt dette har været i dens oprindelige funktion, hvor fremmede kan betyde døden. Man vil dog finde ud af at en azawakh ofte er mere tilgængelig i følgeskab med sin ejer, hvor den kompromisløst vil forsvare sin ejendom, hvis ejeren ikke er tilstede. Der

er dog store variationer inde for racen og man vil kunne møde alt fra meget omgængelige individer til ekstrem skarpe azawakher. En god azawakh er dog en der imellem, som har mod, selvtillid og i stand til at forsvare sit territorium, men samtidig ved hvornår den kan slappe af fordi ejeren har styr på situationen. Ejeren har dog også en stor opgave i forhold til at få sin azawakh til at føle sig tryk og dette kræver megen og tidlig socialisering og en accept af at ikke alle azawakher har de samme grænser.

Azawakhen kan betragtes som en race der ikke er fuldt domesticeret. De har en vis vildskab over sig og de kan være meget samarbejdsvillige og stadig have et fjernt og distanceret udtryk. Mange tror fejlagtigt at en azawakh skal beskyttes så man undgår stressfyldte situationer. Men er der en race der har brug for at

blive eksponeret for nye oplevelser og situationer er det netop azawakhen. Det er vigtigt, at man som ejer af en azawakh giver den lov til komme ud og opleve verden, og man vil se at selvom azawakhen er på vagt, er den hurtig til tilpasse sig. Azawakhen kan tilmed få nye menneske venner hele dens liv, såfremt man forstår at vække dens tillid og tålmodigt afventer dens accept og venskab. Det betaler sig at starte tidligt og begynde med hvalpetræning og fortsætte med både træning og socialisering hele hundens liv. På den måde skaber man de bedste rammer for, at få en velopdragen og ustresset azawakh.

Azawakhen er ingen kedelig hund. Med den rette motivation kan azawakhen have glæde af mange forskellige aktiviteter. Det giver sig selv at lure coursing er en favorit, da det jo er en mynde, men faktisk kan man opleve flere azawakher, som pga. deres territoriale væsen, ikke vil forlade deres ejer

for en kunstig hare. Men ud over jagtsport kan man have stor glæde af samarbejdende aktiviteter, og der findes azawakher verden over, som deltager i både agility, dogdancing, lydighed og selv dogtreking da azawakhen på trods af sit yndefulde ydre er temmelig hårdfør. Azawakhen vil gøre en del blot for at være sammen med sin ejer, men den er faktisk også ret madmotiveret, hvilket igen gør den trænbar og samarbejdsvillig. Men som med mange andre mynder, og selvstændige racer generelt, er azawakhen ikke meget for gentagelser og hårde kommandoer. Men er man kreativ og motiverende kan azawakhen lære rigtig meget. På grund af azawakhens territoriebevidsthed samt det faktum at den ikke interesserer sig for andre end dens egne, er azawakhen forholdsvis nem at lære et sikkert indkald, men som med alt andet når man det kun ved positiv og vedholdende træning.

Canes Gratia